Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922-08-01, iš Miuncheno – į Būgius

Tu jau toli-toli.

Tu jau toli-toli [1]. Dar išvažiuodama žadėjai parašyti – bet nei šiandie paskutine pašta negavau – o šiandie antradienis – vadinas[,] negreit daugiau iš tavęs ką begausiu. O šiandie aš sergu truputį. Ir vakar. Iš užvakar jau pradėjau sirgti. Sekmadienį buvo labai karšta diena, nuvažiavau į vieną didelį ežerą, pasiėmiau laivelį ir išplaukiau į melsvą tolį, į vidurį ežero. Paskui nusivilkau nuogas ir atsiguliau laive (buvau visai vienas) – išgulėjau 3 valandas taip, paskui ilgai[,] gulėjau ilgai ant žemės ir staiga pradėjau labai sunkiai kosėt. Bet paskui vėlei dar maudžiaus, plaukiau ilgai ir kažkas krūtinėj pradėjo skaudėti. Vakare turėjau jau 39º su viršum ir nežinojau, kas daryti. Apsidėjau kompresais, visokių dalykų ėmiau – ir taip baisu buvo. Ir dar labai bloga buvo, kad visas kūnas saulėj perdegęs, kad atsigulus nei pasijudint, nei užmigt. Pernakt labai bjauriai kosėjau. Vakar jau kiek geriau buvo, bet buvo baisiai silpna, skaudėjo kažkas krūtinėj ir kosėjau bjauriai atsikosėdamas. Šiandie jaučiuos kiek stipresnis, bet į kelionę[,] kuri gali tęsti pusvalandį[,] bijau dar eiti. Kosu, skauda krūtinė, gerklė, kai kada ir galva bjauriai sukas. Iš karto kaklas buvo kaip sustingęs, galvos pasukt negalėjau – šiandie jau geriau. Matyt, pagysiu. Nežinau[,] ar persišildžiau[,] ar peršalau. Bet šaltis dar ir šiandie kai kada krečia. Neramu.

O vis tik labai gaila, kad tu išvažiuodama man neparašei – man taip liūdna!

Jau kelintą dieną esu vienas, užsidaręs ir tesikalbu tiek, kad su aptiekoriu vaistų pirkdamas ir už pietus užsimokėdamas.

Aš taip iš tavęs laukiau! Kodel tu man neparašei?

Šiandie atvažiuoja Kirša [2], bet ką aš padarysiu – man taip liūdna ir sunku, kad aš turbūt visai kalbėt negalėsiu!

Šiąnakt aš irgi nemiegojau – tik trumpą gal valandėlę. Tave sapnavau taip, kaip tu man kadaise rašei! O šiandie aš vienas – taip negirdimai, nepaguodžiamai verkiu!

Kodel taip liūdna, kodel taip baisu!

Ir jokios paguodos! Ir nieko prisišaukti negalima! Ir skausmą išverkti – nėra jiegų!

Kaip lavonas, užmirštas lauke! Kas toliau?..

Taip, Vandukai, taip! O Tu dar sakai, kad aš nepasiilgstu!.. Ar būsiu aš gyvas? Vanduk, Vanduk!

Kad tu nors parašytum, kad tu nors atsilieptum, man vis jau nebūtų taip baisu!

Bet tu neužmiršk manęs, neapleisk!

Antradienis[.]

Bal

KOMENTARAI

[1] Vanda Daugirdaitė 1922-07-28 po vasaros semestro iš Berlyno išvyko į Būgius.

[2] Balys Sruoga kartu su bičiuliu Faustu Kirša, studijavusiu Berlyne, planavo išvyką į Bavarijos Alpes. Į kalnus bičiuliai leidosi dar po kelių dienų, pakeliui patyrė nemažai nuotykių, į Miuncheną grįžo 1922-08-11.